

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 24. mája 1994 po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] 6 proti Rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky vo veciach personálnych MV SR č. 172, ktorým bol odvolaný z funkcie veliteľa Okresného veliteľstva PZ SR Spišská Nová Ves takto

r o z h o d o l :

Ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] proti Rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky vo veciach personálnych MV SR č. 172, ktorým bol odvolaný z funkcie veliteľa Okresného veliteľstva PZ SR Spišská Nová Ves sa

1. O d m i e t a v časti namietajúcej porušenie základného práva upraveného v čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky z dôvodu nepríslušnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky.
2. O d m i e t a v časti namietajúcej porušenie základného práva upraveného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky pre nesplnenie zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti.

O d ô v o d n e n i e :

[REDAKOVANÉ] 25. 11. 1993, s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podal podnet pre porušenie zákona, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ], v tom čase minister vnútra Slovenskej republiky, keď Rozkazom vo veciach personálnych MV SR č. 172 odvolal [REDAKOVANÉ] z funkcie veliteľa Okresného veliteľstva PZ SR Spišská Nová Ves. Navrhovateľ svoje podanie doplnil 29. 12. 1993 tak, že ho označil za ústavnú sťažnosť. Právnym dôvodom pre podanie jeho ústavnej sťažnosti

bolo porušenie základných práv uvedených v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s tým aj v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Porušenie tohto práva namietal najmä preto, lebo mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k nedostatkom v jeho práci, ktoré zistil kontrolný orgán Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, hoci táto povinnosť kontrolnému orgánu vyplýva z ustanovení § 19 ods. 2 písmena d/ a e/, § 21 ods. 1 až 3 zákona SNR č. 418/1991 Zb. o štátnej kontrole. V odvolacom konaní proti návrhu služobného hodnotenia a neskôr v odvolacom konaní proti rozhodnutiu ministra vnútra, poradná komisia ministra nevzala do úvahy dôkazy navrhované [REDAKOVANÉ], čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, ako aj k porušeniu Výnosu MV SR č. 86/91.

Porušenie práv priznaných v čl. 19 sťažovateľ namieta z dôvodu skompromitovania v očiach podriadených spolupracovníkov a širokej verejnosti okresu v dôsledku odvolania z funkcie okresného veliteľa OV PZ SR, čo malo "priamy vplyv aj na zásah do osobnej cti" navrhovateľa.

V dôsledku namietaných porušení základných práv sťažovateľ požiadal ústavný súd o vydanie nálezu, že "Rozhodnutím ministra vnútra SR č. p. 274/93 zo dňa 10. 9. 1993 o zamietnutí rozkladu proti služobnému hodnoteniu a v Rozkaze vo veciach personálnych MV SR č. 172, bez uvedenia dátumu, boli porušené základné práva navrhovateľa uvedené v čl. 50 a čl. 19 Ústavy SR".

Odôvodnenosť prijatia uvedeného nálezu opiera sťažovateľ o vlastný výklad ústavy a tiež zákona SNR č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky.

Povinnosť kontrolného orgánu vyžadovať od zodpovednej osoby písomné vyjadrenie ku všetkým skutočnostiam, ktoré odôvodňujú

uplatnenie právnej zodpovednosti (§ 19 ods. 2 písm. d/ zákona č. -

3 -

418/1991 Zb.), povinnosť kontrolného orgánu prerokovať výsledky

kontroly podľa § 19 ods. 2 písm. e/ zákona č. 418/1991 Zb., ani ustanovenia o vyhotovení protokolu o kontrole podľa § 21 ods. 1 až 3 zákona č. 418/1991 Zb. nemožno vysvetľovať ako súčasť základných práv a slobôd priznaných podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ale ako povinnosti štátnych orgánov späté s ochranou uvedených ústavných práv a slobôd.

Právo obvineného, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom právneho zástupcu, ktoré sa priznáva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, je právom obvineného v trestnom konaní. Ústava ho však nepriznáva vo veciach, ktoré sú predmetom správneho konania, v ktorom [REDAKOVANÉ] namietal porušenie uvedeného základného práva. Na základe tejto skutočnosti možno konštatovať, že ústavná sťažnosť nespĺňa zákonné náležitosti, ktoré by ústavný súd oprávňovali začať konanie o nej a to preto, že rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 50 ods. 3 ústavy. Tým nebola splnená jedna zo základných zákonných podmienok ústavnej sťažnosti vyplývajúca z čl. 127 ústavy.

Porušenie práv priznaných v čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, pri ktorom tento orgán uplatní svoju právomoc. Právo na funkciu, ktoré sťažovateľ v skutočnosti uplatňuje, keď namieta porušenie jeho práva na zachovanie svojej dôstojnosti odvolaním z funkcie, právny poriadok nikomu nepriznáva. K porušeniu ústavných práv podľa čl. 19 ústavy ani žiadneho iného práva, rozhodnutím o odvolaní z funkcie v Policajnom zbore Slovenskej republiky nedochádza. Preto Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 54 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Podanie, ktoré Ústavnému súdu

Slovenskej republiky predložil [REDAKOVANÉ] nemožno

- 4 -

považovať ani za podnet podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej

